

Bilag VII.

Til den høje Rigsdag!

Da det af Hs. Excellence Finansministeren i Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Stempelafgift af visse spirituøse Drikkevarer griber stærkt ind i Beværternes og Restauratørernes Forhold, tillade undertegnede Foreninger sig i al Ærbødighed at fremsætte de Betragtninger, som dette Lovforslags Indhold fra vort Standpunkt maatte give Anledning til.

Det hedder i Forslagets § 3, at den ny Forbrugsskat, bortset fra Bestemmelserne i § 11, skal erlægges efter Vareernes *Detailpris**), hvorved forstaas Stedets almindelige Pris hos sidste Sælger af den skattepligtige Vare til Forbrugeren — heri dog Overprisen ved Fortæring paa Stedet ikke medregnet.

Skønt der i det af Vinhandlerforeningen til Rigsdagen indgivne Andragende gaas ud fra, at „selvforskrivende Restauratører“ falde ind under Undtagelses-Bestemmelsen i § 11 — hvad der i samme Andragende betegnes som en uretfærdig Begunstigelse — saa turde det dog være utvivlsomt, at dette ikke er Tilfældet, og at Beværterne saaledes ville være pligtige til at servere deres Vine og Spirituosa i Flasker og Beholdere, som ere stemplede „efter Varens Detailpris“. § 11 omhandler nemlig kun den, som uden at være berettiget til Handel med spirituøse Drikke indfører saadanne fra Udlandet „til privat Brug“ eller som det yderligere forklares i Lovforslagets Bemærkninger: Folk, der aftappe indførte Vine etc. „i deres Hjem til eget Forbrug“*). Hvem der ellers „efter denne Lovs Ikrafttræden agter at aftappe“ eller „blande“ de i Lovens § 1 omhandlede Drikkevarer „til Salg“, falder ifølge § 6 ind under Lovens almindelige Bestemmelser, skal underkastes Toldopsyn og altsaa ifølge § 4 „umiddelbart efter Aftapningen“ anbringe de fornødne Stempelmærker, hvorved Skatten skal erlægges og — ifølge § 3 — „erlægges efter Varens *Detailpris*“*). Lovforslagets Motiver til sidstnævnte Paragraf (§ 3) hæve udtrykkelig dette over al Tvivl ved at udtale, at den Pris, der „er Tale om“, ikke er „en gros Priser“ (som i § 11) eller „Restaurationspriser“, men „hvad den almindelige Forbruger betaler for Varen hos Stadens handlende, en Pris, som altsaa *mindst*“) skal lægges til Grund for de skattepligtige Varer, der *udskænkes***).

Disse Bestemmelser stille imidlertid den selvforskrivende Restauratør overfor en ligefrem umulig Opgave.

Saa at sige alle Vine og Spirituosa kræve Lagring og Eftergæring paa Flaskerne, ja, de fleste maa endog ligge lagrede flere Aar. Først efter den nødvendige, for de forskellige Sorter og Aargange forskellige Lagring-Tid vil der kunne finde en egentlig Værdsættelse Sted. Det vil da undertiden vise sig, særlig for Vinenes Vedkommende, at denne eller hin Aargang har vundet saa meget i Bouquet, Finhed og Fylde, at der kan opnaas Priser for den ved Salg eller Udsækning, som mange Gange overstige Indkøbsprisen. Langt hyppigere viser det sig derimod, at kun en ringere Forædling har fundet Sted, og ikke helt sjældent, at Vinen kun er af lav eller

*) Udhævet af os.